Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitab hageja viis väidet.

1. Esimene väide, et nõukogu ei arvestanud Euroopa Kohtu 19. novembri 2019. aasta otsusega A. K. jt (kõrgeima kohtu distsiplinaarkolleegiumi sõltumatus) (C-585/18, C-624/18 ja C-625/18, EU:C:2019:982), 15. juuli 2021. aasta otsusega komisjon *vs.* Poola (kohtunike distsiplinaarkord) (C-791/19, EU:C:2021:596), 8. aprilli 2020. aasta määrusega komisjon *vs.* Poola (C-791/19 R, EU:C:2020:277) ja Euroopa Kohtu asepresidendi 14. juuli 2021. aasta määrusega komisjon *vs.* Poola (C-204/21 R, EU:C:2021:593) ning rikkus ELL artiklit 2 ja artikli 13 lõiget 2.

   Lisaks väidab hageja selles väites, et nõukogu ületas oma pädevuse piire, kuivõrd ta tahtis kindlaks määrata, kuidas Poola peaks järgima Euroopa Kohtu praktikat, mis puudutab Poola kõrgeima kohtu distsiplinaarkolleegiumi (edaspidi „distsiplinaarkolleegium“).

2. Teine väide, et nõukogu rikkus ELL artiklit 2 ja artikli 19 lõiget 1 ning põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklit 47, nagu neid on tõlgendanud Euroopa Kohus.

   Selle väite põhjenduseks märgib hageja, et vaidlustatud otsuse aluseks olevate meetmetega on rikutud ELL artiklit 2 ja artikli 19 lõiget 1 ning harta artiklit 47, kuna:

   — nende kohaselt ei ole distsiplinaarkolleegiumi otsused mitte tühised, vaid tekitavad õiguslikke tagajärgi,

   — nendega pannakse kohtunikele, keda distsiplinaarkolleegiumi õigusvastased otsused puudutavad, täiendav koorem ning tekitatakse ebakindlust ja viivitusi, nõudes kõnealustelt kohtunikelt oma hea nime taastamiseks uue menetluse algatamist Poola kõrgeimas kohtus värskelt loodud kolleegiumis; ja

   — need ei näe isegi seda ette, et kõnealused kohtunikud ennistatakse vähemalt ajutiselt ametisse kuni läbivaatamismenetluses otsuse tegemiseni.

3. Kolmas väide, et vaidlustatud otsuses sätestatud meetmed F1G, F2G ja F3G ei ole piisavad selleks, et taastada Poolas tõhus kohtulik kaitse, mis on sisemise kontrollisüsteemi funktsioneerimise eeldus. Hageja väidab, et vaidlustatud otsusega on vastavalt rikutud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. veebruari 2021. aasta määruse (EL) 2021/241, millega luuakse taaste- ja vastupidavusrahastu (ELT 2021 L 57, lk 17), artikli 20 lõike 5 punkti e ja artiklit 22 ning ELTL artiklit 325, mis nõuavad tulemuslikke ja tõhusaid sisekontrolle.

4. Neljas väide, et määruse 2021/241 artikli 19 lõike 3 kohaldamisel rikkus nõukogu õigusnormi ja/või tegi ilmseid hindamisvigu, kui ta kiitis meetmed heaks kui „piisav kord“ Poolas korruptsiooni vältimiseks, avastamiseks ja kõrvaldamiseks.

5. Viies väide, et nõukogu ei põhjendanud vaidlustatud otsust piisavalt, millega ta rikkus ELTL artiklit 296, harta artiklit 41 ja liidu õiguse põhimõtteid.

---

28. augustil 2022 esitatud hagi – Rechters voor Rechters *versus* nõukogu

(Kohtuasi T-533/22)

(2022/C 418/56)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Hageja: Stichting Rechters voor Rechters ('s-Gravenhage, Madalmaad) (esindajad: C. Zatschler, *SC*, E. Egan McGrath, *BL*, *solicitors* A. Bateman ja M. Delargy)

Kostja: Euroopa Liidu Nõukogu

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

— tühistada nõukogu 17. juuni 2022. aasta rakendusotsus Poola taaste- ja vastupidavuskavale antud hinnangu heakskiitmise kohta;

— jätta nõukogu kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja hageja kohtukulud.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitab hageja viis väidet.

1. Esimene väide, et nõukogu ei arvestanud Euroopa Kohtu 19. novembri 2019. aasta otsusega A. K. jt (kõrgeima kohtu distsiplinaarkolleegiumi sõltumatus) (C-585/18, C-624/18 ja C-625/18, EU:C:2019:982), 15. juuli 2021. aasta otsusega komisjon *vs.* Poola (kohtunike distsiplinaarkord) (C-791/19, EU:C:2021:596), 8. aprilli 2020. aasta määrusega komisjon *vs.* Poola (C-791/19 R, EU:C:2020:277) ja Euroopa Kohtu asepresidendi 14. juuli 2021. aasta määrusega komisjon *vs.* Poola (C-204/21 R, EU:C:2021:593) ning rikkus ELL artiklit 2 ja artikli 13 lõiget 2.

   Lisaks väidab hageja selles väites, et nõukogu ületas oma pädevuse piire, kuivõrd ta tahtis kindlaks määrata, kuidas Poola peaks järgima Euroopa Kohtu praktikat, mis puudutab Poola kõrgeima kohtu distsiplinaarkolleegiumi (edaspidi „distsiplinaarkolleegium“).

2. Teine väide, et nõukogu rikkus ELL artiklit 2 ja artikli 19 lõiget 1 ning põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artiklit 47, nagu neid on tõlgendanud Euroopa Kohus.

   Selle väite põhjenduseks märgib hageja, et vaidlustatud otsuse aluseks olevate meetmetega on rikutud ELL artiklit 2 ja artikli 19 lõiget 1 ning harta artiklit 47, kuna:

   — nende kohaselt ei ole distsiplinaarkolleegiumi otsused mitte tühised, vaid tekitavad õiguslikke tagajärgi,

   — nendega pannakse kohtunikele, keda distsiplinaarkolleegiumi õigusvastased otsused puudutavad, täiendav koorem ning tekitatakse ebakindlust ja viivitusi, nõudes kõnealustelt kohtunikelt oma hea nime taastamiseks uue menetluse algatamist Poola kõrgeimas kohtus värskelt loodud kolleegiumis; ja

   — need ei näe isegi seda ette, et kõnealused kohtunikud ennistatakse vähemalt ajutiselt ametisse kuni läbivaatamismenetluses otsuse tegemiseni.

3. Kolmas väide, et vaidlustatud otsuses sätestatud meetmed F1G, F2G ja F3G ei ole piisavad selleks, et taastada Poolas tõhus kohtulik kaitse, mis on sisemise kontrollisüsteemi funktsioneerimise eeldus. Hageja väidab, et vaidlustatud otsusega on vastavalt rikutud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. veebruari 2021. aasta määruse (EL) 2021/241, millega luuakse taaste- ja vastupidavusrahastu (ELT 2021 L 57, lk 17), artikli 20 lõike 5 punkti e ja artiklit 22 ning ELTL artiklit 325, mis nõuavad tulemuslikke ja tõhusaid sisekontrolle.

4. Neljas väide, et määruse 2021/241 artikli 19 lõike 3 kohaldamisel rikkus nõukogu õigusnormi ja/või tegi ilmseid hindamisvigu, kui ta kiitis meetmed heaks kui „piisav kord“ Poolas korruptsiooni vältimiseks, avastamiseks ja kõrvaldamiseks.

5. Viies väide, et nõukogu ei põhjendanud vaidlustatud otsust piisavalt, millega ta rikkus ELTL artiklit 296, harta artiklit 41 ja liidu õiguse põhimõtteid.